

или на юг към България.

Трябваше да се вземат мерки навреме.

20.

Когато старческите ръце на бившия примас на българската църква докоснаха стройните рамене на samodържеца, когото някога той бе кръщавал като невръстен младенец, очите и на двамата се изпълниха със сълзи.

С бащинска обич светият старец прегърна Асена и дълго го държа в безмълвно вълнение до немошната си гръд.

— Какво се е случило, сине мой... — попита с треперящ глас Василий. — За какво съм ти нужен, кажи... Ти знаеш, че за твоего добро и доброто на страната винаги съм бил готов всичко да дам...

— И си го доказал не само на думи... — пошъпна царят с благоговение.

Двамата седнаха край огъня, който буйно гореше в кръглата приемна на калето на Крънския велик боляр.

— Посгрей се, постопли се първом... — напомни грижливо царят, — да не ми сториш нещо като отец Сава.

И той разправи за посещението на сръбския светител.

— За да тръгне старият Сава по това време по многорибният Понт, все не ще е било без причина... — каза замислено Василий — той е дошъл като пратник първом, а после като гост...

— Претиник от Бриен... — обясни царят и повтори разговора си със светителя. След това му показва писмото на папата.

Навън севастократор Александър, който се бе присъединил към лова, весело бърбеше с деспота и великия примикюр, който им показваше в приемната, даровете получени някога от император Анри.

В това време патриарх Иоаким стоеше в Търновград край одъра на Сава и загрижено гледаше отпадналото му лице, потънало в меките възглавници.